

B a b i c a.

Naša babica (stara mati) je čvrsta, krepka ženica; ima vže 93 let a nihče jej tega ne veruje rad, kajti njena lica, da-si véla, imajo vender še svežo rúdečo barvo; njena hoja, da-si počasna, lahka je in smela; njen duh je še vedno jasen in živ — in njeno srce je še vedno mlado. Ako jej hočemo verjeti, pravimo, da je malo gluha, in da jej oko postaja megleno. „Slepa bodem kmalu,“ tako pravi sama véasih, „gluha pa sem vže!“ A nikar ne verujte tega: Babica dobro sliši, kadar hoče slišati, in vse, kar hoče videti, vidi tudi brez očal.

O ko bi nam jo mogel kak slikar tako resnično naslikati z njenim smijočim, tako čestitljivim licem, z njenimi lepimi očmi, polnimi milobe in ljubezni! Vidi se, kako lepa je bila naša babica, ko je bila še mlada. Tudi zdaj je še lepa, vzlasti, ako jej ljubljena vnukinja skodrá njene srebrobele lasé.

Ali hočemo še povedati, da je ona ponós in radost vse družine in da jo vsi njegujemo?! Naš véliki otrok je in pri vsakej nezgodi, ki se jej pripetí, vse je po konci, vse je razburjeno.

In zdaj poslušajte, kaj se jej je pripetilo.

Bil je njen god. Jaz sem jej poklonila priprost mošnjiček, ki se jej je zeló dopadel, in takój je vložila darilu v čast svotico denarja vanj. Drugi dan grevi na sprehod. Vodila sem jo po večkrat v drevored, kder je svirala godba. Babica godbo zeló ljubi in je vidno vesela, ako sliši znane glasove, ki jo spominajo njene mladosti! — Ko se sprehajavi, pridevi do prosjaka, kateremu je babica navadno podarila kak krajcar. Tudi danes seže v žep — a mošnjička ni. Babica se ustraši. Jaz jo tolažim, da ga je pozabila domá — ali ona neverjetno zmajé z glavo; spomina se, dejala je, da ga je izvestno vzela s seboj. Vrnivši se domóv, preiščevi vse — a zamán. Ni ga bilo več; izgubljen je ali pa ukraden; kdo vé? V tem, ko je babica otišla v svojo čumnato, da se preobleče, posvetovali smo se, kako bi jo potolažili. Meni pride dobra misel na um: „Jaz jej kupim nov mošnjiček in potlej jej rečemo, da je najden ali pa nazaj prinešen.“ —

„Dobro!“ opomina me sestričina, „ali vedeti moramo, kaj je imela babica v mošnjičku.“ „O tem jo izprašamo pri kosilu,“ rečem jaz. — In res! Pri kosilu smo jo natanko izpraševali po mošnjičku in ona ni nič slutila o naši nameri. „Ne bodite vender tako žalostni, babica ljuba!“ rekla je sestričina, „saj z mošnjičkom vendar ni nobena posebna vrednost izgubljena! Kaj pa ste imeli v njem?“ „Dà, dà, ljubi otrok“, zavrne babica, „imela sem v njem tri goldinarje in precej drobiža — natanko ne vem — pač: bile so 3 dvajsetice, 2 desetici in 4 krajcarji.“ — Mi smo se spogledali. Ko je babica po kosilu otišla v svojo sobico, zberemo se zopet skupaj. „Jaz dam goldinarje,“ oglasi se moje sestričine mož. „Jaz dam dvajsetice“, reče sestričina; „midva pa najini desetici,“ oglasita se njena otroka. „Kaj pa jaz?“ vpraša stara dekla. „Vi dajte 4 krajcarje!“ — Vse je bilo pripravljeno. — Ne še. V tem se jaz povrnem, ki sem bila spremila babico v njeno čumnato. Gredoč mi je povedala, da je imela v mošnjičku spravljen tudi srebrn križec kot drag spominek na našega deda. — Ta križec je danes vže davno pozabljeno odlikovanje iz leta 1815. Bourboni so dajali take križce svojim zvestim zaveznikom. Babica ga je hranila po dedovej smrti

kot najsvetejšo svetinjo. — „Morda dobimo tak križec pri kakem starinarji,“ rečem jaz. — Mož moje sestričine je nemudoma otišel k starinarju v tem, ko je babica zaupno molila k sv. Antonu Padovanskemu.

Omenjenega svetnika ljudje radi na pomoč kličejo kot izprosnika, da bi se kaka izgubljena stvar zopet našla. Sestričin mož je zamán iskal. „Le jeden up še imam,“ dejal je.

Da vam pa ta up pojasnim, povedati mi je treba o slučaju, ki se je pripetil nekaj let poprej. Naša babica je sama sedela v drevoredu, ko se jej približa starček njene starosti in zelo uljudne vnanjesti. Starček sede na isto klop in mej njima se začne navaden razgovor. „Jaz imam 91 let“ reče starček. „Jaz — 93!“ odvrne ponosno babica. — „Ali ste tu rojeni?“ — „Nè, rojena sem v G.“ — „Tudi jaz sem iz G. — a ne spominam se vas, kar je popolnem naravno ker sem vže zgodaj ostavil domovino!“ — „Zakaj ste šli od doma?“ „Zaradi žalosti. Moja sestričina, katero sem zelo ljubil, omožila se je z mojim najboljšim prijateljem in meni ni bilo več obstanka v domačem kraju.“ „Potem ste Vi bratranec Miroslav?!“ — „Kakó, Vi me poznate?“ Jaz sem Roza C.“ —

Umeje se, da smo bili odslej prijatelji s strijcem Miroslavom. Zdaj se takój spomnimo, da mora tudi on imeti óni križec. Sestričin mož se napoti k njemu in vže za četrť ure se vrne z križcem. — Zdaj še hiti v prodajalnico, da bi kupil mošnjíček — a bila je zaprta. Drugo jutro se podá za rano tjà — ali prodajalec mu odgovori: „Žal, nobenega nimam več. Zadnjega je kupil včeraj policijski nadzornik.“ Nemudoma se podá k njemu. Ko je policijski nadzornik slišal njegovo željo, rekel mu je: „Ta misel je dobra! Dajte meni denarje in vse, kar je bilo v mošnjíčku, in jaz sam prinesem mošnjíček vaše babici kot najdeno stvar.“ — Babica so se nam zdeli ta dan menj nejevoljni, nego li smo pričakovali. „Ali je policija vže kaj dobila?“ poprašajo nas. — „Se nič!“ „Kaj pa sv. Anton — tudi ni še nič prinesel?“ vpraša jo sestričin mož. — „Ali pa tudi veruješ, da sem res v njega zaupala?“ — Predno je mož odgovoril — zazvoní zunaj. — Magda odprè duri in policijski nadzornik stopi v sobo. „Ta mošnjíček je najden; prosim gospa, pogledjte ali je vaš?“

„Tak je bil moj, dà!“ reče babica in seže po njem — ali nadzornik ga odtegne. „Dovolite gospá, — kaj je bilo notri?“ — „Trije goldinarji, tri dvajsetice, dve desetici in štiri krajcarji; potem še križec z vdetano liljo.“ — Nadzornik odpre mošnjíček in položi jedno za drugim na mizo, kakor je babica naštela. „To je pa vender čudno!“ vzklikne babica — in nas zaporedoma pogleduje vsa osupela. Neco, ko se prebudim, spomnim se, da mošnjíčka nisem seboj vzela, nego položila sem ga v predalnik — in ondu danes zjutraj tudi našla. Osupelost naša se more le umeti a popisati se ne da. — Izpovedati se je moglo vse natanko. „Ljuba babica, nič hudega nismo mislili — — — a vsi smo deležni te preváre. Strije Miroslav je dal križec, Magda krajcarje, naša mala svoji desetici — — pripoveduje soprug in — „Prav rada, prav rada, ljuba babica,“ oglasita se otroka, ter hitita babici v naročje.

Babici se posolzé lepi očesi in srečen nasméh se jej zaziblje na njenih ustnih,

Lavra Natalija.